

Розділ 1

— Кукуріку! — закричав перший півень, і все ніби прокинулось із цим хрипким криком.

Хоч як дивно, але життя в селищі Квіткові Луки починалося саме з цього звуку рівно по годинах. Усі, як заведені, починали відчиняти віконниці, одягатися, готувати сніданок, доїти корів, розсипати просо для курей, — словом, займатися своїми повсякденними турботами.

Це був травень, сонце світило на повну силу і, обігриваючи своїми променями, змушувало раз по раз мружитись і безперестанку підносити долоню до чола.

Безжальне «кукуріку» пролунало знову, нагадуючи сонькам, що все ж таки час вставати.

— Му-у-у, — промукала корова Му й визирнула у віконце в солом'яній стіні подивитися, чи прокинувся її господар, проте хлопчик спокійно спав, не реагуючи на старання рогатої та сільських півнів. На саморобне дерев'яне підвіконня скочив худий, але пухнастий кіт Цезар і лапою відчинив праву стулку вікна, яка тихенько скрипнула. Промінь сонця увірвався у крихітну кімнату й зупинився на обличчі малого. Хлопець трохи примружився, але не прокинувся. Під ліжком щось заворушилося, і звідти з'явилася спочатку голова, а потім і весь пес. Він радісно гавкнув, заскочив передніми лапами на край ліжка й почав облизувати обличчя та руки господаря.

— Сміливцю... припини... — сонно промимрив хлопчик, уперто не розплющуючи очей.

Із підвіконня на подушку миттєво зістрибнув Цезар і почав акуратно, по-котячому, облизувати сонного хлопчика. Пес знову гавкнув і, схопивши ковдру за край, потягнув її на підлогу.

— Сміливцю, зараз я встану... ще п'ять хвилин...

Але пес, не слухаючи свого господаря, продовжував стягувати ковдру. Раптом на підвіконня застрибнула білка, видаючи при цьому дивне торохтіння, властиве всім білкам.

— Му-у-у, — знову замукала корова, розуміючи, що їхні старання марні.

— Ще хвилиночку... вже встаю... — продовжував майже пошепки хлопчик.

— Елайджі-і-і! — прокотився луною неприємний жіночий голос. — Вставай, негідний хлопчиську, час братися за роботу!

Це був голос місіс Доріс Бунч, дружини містера Фінлі Бунча. Від цього голосу Елайджі миттю схопився, неначе його облили крижаною водою. Жодні старання тварин не могли підняти його з ліжка так, як це робив голос місіс Доріс: він, як і зовнішність його господині, говорили самі за себе. Місіс Доріс Бунч була жінкою із характером. При цьому Елайджі не знав жодної людини, якій цей характер хоч трохи подобався. Та що й казати, всі її знали як жінку сорока п'яти років, яка виховує сімох дітей, голову сімейства, корисливу, сувору, можливо, навіть злу, але працюовиту. Це був один із небагатьох плюсів місіс Доріс. Лише Бог знав, скільки у цій жінці було кінських сил. У селищі її побоювалися, дехто навіть поважав, але заходили до неї рідко, та й то за крайньої потреби. Сільські хлопчачки перевіряли себе на хоробрість, б'ючись об заклад, хто нарве яблук у її саду.

Місіс Бунч була єдиною в селищі, хто вставав раніше за півнів. Ще на світанку вона прокидалася, збирала в копицю своє довге, посивіле на скронях волосся, заколювала його гребінцем, одягала одну зі своїх трьох суконь, а поверх неї — трохи пожовклий фартух із відстовбурченими кишенями, і, засукавши рукави, бралася за роботу. Розтопивши піч, жінка йшла дойти

корів під кукурікання перших півнів, що розбивало німу тишу; після того, що стало вже традицією, кричала: «Елайджі-і-і, вставай, негідний хлопчиську!» Для Елайджі це був своєрідний будильник, який ніколи не ламався, не помилявся і не відставав.

Елайджі потягнувся, солодко позіхнув і протер кулачками очі.

— Новий день, нові пригоди, — сказав він і, підійшовши до вікна, відчинив іншу стулку.

Надворі вже розвиднілося, і сонце починало прогрівати землю, що охолола за ніч. Елайджі заплющив очі і, з великою насолодою вдихнувши ранкове повітря, знову потягнувся. Ох, як же він любив прокинутися таким свіжим, трохи прохолодним весняним ранком і дихати, дихати цією свіжістю, впиваючись своїми зеленими очима в небо й одразу ж мружити їх через сонце.

— Доброго ранку, Лої, — сказав він білці, яка досі сиділа на підвіконні.

— Тр-р-р, — відповіла білка, мабуть, бажаючи доброго ранку навзаєм.

— У мене для тебе є подарунок, — сказав Елайджі й кинувся нишпорити в кишенях своїх штанців, які висіли на спинці дерев'яного саморобного стільця.

— Тр-р-р, — схвильовано почала торохтіти білка.

— Ось, тримай, я приховав це для тебе, Лої, — і Елайджі вручив білці кілька лісових горіхів.

— Тр-р-р, — зраділа Лої, жадібно схопила горіхи й зістрибнула з підвіконня у двір.

Елайджі всміхнувся, спостерігаючи за незграбною подругою, яка, підстрибуючи, намагалася втримати горішки, що постійно вислизали з її чіпких лапок. Пес знову гавкнув, намагаючись привернути увагу господаря.

— Сміливцю, йди до мене, малюче, — сказав Елайджі й присів навпочіпки, щоб міцніше обійняти друга. — І хто це стягував мою ковдру?

Та пес не слухав і продовжував виляти хвостом, облизуючи хлопцеві обличчя. Елайджі швидко заслав ліжко, одягнув свою єдину сорочку й світло-коричневі штанці, які він доношував після Сема — старшого сина місіс Доріс. Штани ці неодноразово рвалися, і тому були всі у латках. Біля ліжка стояла пара стоптаних брудних черевичків. Елайджі хотів був їх взути, але під його руку вперто протиснувся кіт Цезар і почав тертися й муркотіти, проводячи своїм пухнастим хвостом по щоках хлопця.

— Так, Цезарю, зараз я наллю тобі молока, — сказав Елайджі, намагаючись дотягнутися до черевичків.

Почувши це, Му негайно витягла голову з вікна й побігла в інший кут хліва.

— Му, не будь жадібною! — гукнув її Елайджі. — Адже ми всі друзі й маємо допомагати одне одному.

З цими словами Елайджі дістав з-під ліжка маленьку мисочку й здоїв туди трохи молока. Цезар, не відходячи від господаря ні на крок під час цієї процедури, жадібно припав до миски з теплим смаковидлом і замурчав.

Раптом двері різко відчинилися і до хліву увійшла місіс Бунч із відром молока, яке вона вже надоїла у перших двох корів. Власне, сімейство Бунчів мало три корови, одне порося, коня і зо два десятки курей, якщо не рахувати курчат. Сміливець хоч і був сторожовим псом, але, побачивши місіс Доріс, моментально заліз під ліжко.

— Ледарю! Чому так довго збираєшся? Іди погодуй курей, а потім підеш у город, накопаєш хрону, перетреш його з листям капусти та моркви й нагодуєш кнура. Збери в курнику яйця та полагодь паркан на городі біля яблуні, бо ці сільські хлопчаки знову намагалися поцупити у мене яблук. Я одного зловила, то добряче відтягала за вухо, щоб уже не кортіло нікому до мого